

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2053/2017
24.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гавра Димитријевић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ ДОО из ..., чији је пуномоћник Милан Гуцуња, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, враћању на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1175/17 од 30.05.2017. године, у седници одржаној 24.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1175/17 од 30.05.2017. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1729/2016 од 28.03.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог од 08.04.2015. године број ... о отказу уговора о раду тужиоца број ... од 19.09.2014. године, као и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и да му исплати појединачне месечне износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом од доспећа до исплате, као и да тужиоцу накнади штету у висини зараде, накнаде зараде и других примања које би остварио почев од 01.04.2016. године са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног потраживања до исплате, па све до враћања тужиоца на посао, као и да уплати тужиоцу припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 08.04.2015. године па до враћања тужиоца на рад. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 191.500,00 динара са законском затезном каматом од 28.03.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од обавезе плаћања судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1175/17 од 30.05.2017. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1729/16 од 28.03.2017. године. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се указује да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, међутим, то није релевантно, јер у смислу члана 407. ЗПП ревизија не може да се изјави због ове повреде ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на основу уговора о раду од 19.09.2014. године и обављао је послове „манипулант у конвертингу“. На основу усменог договора са послодавцем тужилац је за време трајања годишњег одмора, дошао на рад 16.11.2014. године ради испомоћи због недостатка радника. У току тог радног дана тужилац је радио своје послове - управљао ручним виљушкарем и око 12.00 сати заменица менаџера ВВ је приметила да се тужилац не понаша на уобичајен начин, већ се понашао чудно, другачије од осталих радника, несигурно је ходао, па је посумњала да је у алкохолисаном стању. Због тога је Служба обезбеђења извршила алкотестирање тужиоца апаратом „дрегер“ који је регистровао да тужилац има количину од 1,68 мг/мл алкохола. О извршеној контроли је сачињен записник у коме је констатовано да је тужилац прихватио да се подвргне алкотестирању, да је алкотест апарат регистровао 1,68 мг/мл, али да тужилац није прихватио резултат алкотестирања, па је одбио да потпише записник и потом је напустио погон туженог. Тужиоцу је тужени 17.03.2015. године доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Спорним решењем туженог од 08.04.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду због тога што није поштовао радну дисциплину прописану актом послодавца и то Правилником о забрани и начину утврђивања алкохолисаности и употребе опојних средстава код послодавца од 31.01.2013. године, те да је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца, с обзиром да нарушава технолошку, организациону и радну дисциплину и превазилази оквире стандарда прихватљивог понашања код послодавца. Зарада коју би тужилац остварио код туженог у периоду од 08.04.2015. године до 31.12.2016. године да му није престао радни однос износи 797.031,34 динара. На основу налаза вештака неуропсихијатра др Гордане Мишић Павков утврђено је да количина алкохола од 1,68 мг/мл представља средњи степен алкохолисаности и означава се као фаза инкоординације у којој се дејство алкохола испољава у психичкој сфери, области чула и моторној сфери, због чега су код тужиоца постојале сметње у области психофизичких функција, чула и моторике, које су биле од битног утицаја на тужиочеву способност обављања послова у које спадају радни задаци и обавезе које је обављао.

Полазећи од наведеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили члан 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр.

24/05, 61/05, 54/09, 32/13 и 75/14), када су одбили захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду од 08.04.2015. године и враћање на рад, као и за накнаду штете у виду изгубљене зараде.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то: због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање посла. Долазак на рад под дејством алкохола и конзумирање алкохола за време рада у свим пословним просторијама послодавца, као и у фабричком кругу, сматра се непоштовањем радне дисциплине на основу члана 13. Правилника о забрани и начину утврђивања алкохолисаности и употребе опојних средстава туженог од 31.01.2013. године.

За постојање отказног разлога из члана 179. став 3. Закона о раду, потребно је да постоји радња запосленог која представља биће повреде радне дисциплине и кривица запосленог, а у односу на случај непоштовања радне дисциплине из тачке 4. наведеног члана релевантне су околности да је запослени дошао на рад под дејством алкохола или да је конзумирао алкохол у току радног времена и да је то имало или могло да има утицај на обављање посла. У конкретном случају код тужиоца је 16.11.2014. године за време рада утврђена акутна алкохолисаност од 1,68 мг/мл у поступку алкотестирања који је спроведен у складу са правилима прописаним Правилником о забрани и начину утврђивања алкохолисаности и употребе опојних средстава, па како је медицинским вештачењем утврђено да су због наведене количине алкохола постојале сметње у области психичких функција, чула и моторике тужиоца, то је имало утицаја на обављање његових послова (управљање виљушкарком – транспорт материјала и готових производа), због чега је Врховни касациони суд нашао да је правилан закључак нижестепених судова да је образован отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос правилно је одбијен захтев за враћање на рад и накнаду штете на основу члана 191. став 1. и 2. Закона о раду.

Ревизијским наводима се у претежним делу указује на погрешну оцену доказа – исказа сведока и вештака, затим на погрешну одлуку суда о доказним предлозима и друго, чиме се оспорава утврђено чињенично стање, што није релевантно, имајући у виду да се утврђено чињенично стање у смислу члана 407. став 2. ЗПП не може побијати ревизијом, односно погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није дозвољен ревизијски разлог. Осим тога, ревизијски суд је нашао да су неосновани остали наводи којима се указује да тужилац није могао повредити радну дисциплину, јер се критичног дана 16.11.2014. године налазио на годишњем одмору, затим да се количина алкохола у крви утврђује искључиво лабораторијском анализом крви и да тужилац није нарушио процес рада. Наиме, тужилац је према решењу од 20.10.2014. године био на годишњем одмору од 04.11.2014. године до 18.11.2014. године, међутим, тужени га је позвао да ради и тужилац је пристао, па се 16.11.2014. године није налазио на годишњем одмору већ је радио, а за време рада запослени је дужан да извршава своје радне обавезе и поштује радну дисциплину. Контрола алкохолисаности запослених је део организације рада послодавца, па они имају право да то питање уреде општим актом и да на основу њега поступају, што је

тужени урадио Правилником о забрани и начину утврђивања алкохолисаности и употребе опојних средстава од 31.01.2013. године (чланом 6. је предвиђено да се контрола алкохолисаности врши употребом алкотест апарата). Чињеница да ли је тужилац 16.11.2014. године нарушио процес рада није одлучујућа за оцену законитости спорног решења од 08.04.2015. године, јер непоштовање радне дисциплине у смислу члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду не захтева постојање те квалификаторне околности.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Тужиоцу нису досуђени трошкови ревизијског поступка, јер није успео у поступку, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић